ప్రేమక్రికెట్

రెడ్డిగారి శేషారెడ్డి, El Camino, NY

అది సోమవారం. ఉదయం పదిగంటలయ్యుండవచ్చు. కాలేజీ ఆవరణంతా క్లాసులకి వెళ్ళబోయేవాళ్ళతో, వెళ్ళదల్చుకోలేని వాళ్ళతో హడావిడిగా వుంది. చప్రాసీ కరీముద్దీన్ ఫస్టు పీరియడ్ గంట కొట్టడానికి తెగ ఉత్సాహ పడిపోతున్నాడు. అతను అలా చేయి చాచి గంటను అందుకోబోయే క్షణంలో రంగనాధమూ, శేషగిరీ చెట్టాపట్టాలేసుకుని జంటగా కాలేజీ గేటు దాటి లోపలికడుగుపెట్టారు. అంతే. వాళ్ళిద్దరూ అలా కలిసికట్టుగా రావడం చూసిన వాళ్ళంతా ఎక్కడివాళ్ళక్కడ స్తంభించిపోయారు. "సాధారణంగా మానవమాత్రుడు ఏ క్షణంలోనైనా ఏదైనా ఒక్క వస్తువును లేక సంఘటనను మాత్రమే చూడగలడు" అన్న భౌతికసూత్రం పూర్తిగా అబద్ధం అయితే తప్ప ఈ దిగువ రాయబడిన సంఘటనలన్నింటినీ రచయిత ఏకకాలంలో చూడగలగడం యింపాసిబుల్, చూశానని రాయడం సాహిత్య స్వతంత్రతను దురుపయోగం చేయడం మాత్రమేనని ఎవరైనా సూక్ష్మదృష్టిగల పాఠకులు అంటే అన్నారుగాక. అటువంటి పాఠకులు ఒకవేళ నూటికి ఒకరో అరో ఉన్నా, ఉండి అలా అన్నా, మనం వాళ్ళ మాటలు పట్టించుకుని తర్కిస్తూ కూచుంటే మన కథ కాస్తా ఆదిలోనే కంచికి చేరుస్తుంది. అందుకని వాళ్ళమానాని వదిలేసి తరవాత ఏంజరిగిందో చూద్దాం.....

రంగనాధమూ, శేషగిరీ కలిసికట్టుగా రావడం చూసిన కరిముద్దీను చందమామ కథల్లో మహాఋషి శాపం తిన్నవాడిలా శిలావిగ్రహంలా అయిపోయ్యాడు.

బ్యాచిలర్ బాటనీ లెక్చరర్ దగ్గర నిర్మొహమాటంగా పన్నెండోసారి అప్పు అడుగబోతున్న కుటుంబరావుగారు అడగ్గానే అప్పుదొరికినంత ఆశ్చర్యపోయారు—అడక్కుండానే.

కుటుంబరావుగారి వాలకం ముందరే పసిగట్టేసి ఎలా తప్పించుకోవాలో తెలీక అవస్థపడుతున్న బాటనీ లెక్చరరు క్రితంరోజు అశ్వమేధయోగంలో తను పోగొట్టుకున్న వెయ్యిరూపాయలూ రెక్కలు గట్టుకుని మళ్ళీ తన జేబులో వాలినంత సర్ప్రైజయ్యాడు.

సూర్యాస్తమయసమయంలో మాయింటి వెనకాల మర్రిచెట్టు ఇంకా ఇతర చెట్లమీదకూడా పక్షులు ఎలా గీపెడతాయో అలా గీపెడుతున్న అమ్మాయిలంతా ఒక్కసారి అవాక్కయిపోయారు. క్లాసులకెళ్ళబోయే మంచి బాలబాలికలూ, క్లాసులెగ్గొట్టేసి "ఏ మార్నింగు షోకి వెళ్దామా" అని తెగ సీరియస్‌గా వాదించుకుంటున్న చలనచిత్రపరిశ్రమ మహారాజపోషకులూ, కళారాధకులూ వాళ్ళూను ఎక్కడివాళ్ళక్కడ ఫ్రీజయిపోయారు.

క్రితం రోజు పేకాటలో తను మిగతా ప్లేయర్సును ఏవిధంగా చిత్తు చేశాడో టైం టు టైం వివరాలు వివరిస్తున్న అటెండెంటు ప్రిన్సిపాలు అప్పారావు ఠక్కున స్తబ్ధుడైపోయాడు. పోనీ ఇదే అదను అని అంతవరకూ ఆ పేకాట అప్రత్యక్ష వ్యాఖ్యానం చాలా ఇష్టందగా మొహమాటం కొద్దీ వింటున్నట్టు నటిస్తున్న పలువురు జూనియర్ లెక్చరర్లు చెట్టుకొకరూ పుట్టకొకరూ పారిపోయే రంగనాధమూ, శేషగిరిని చూసి చెట్లూ పుట్టలూ అర్థంయినా మర్చిపోయారు. పిన్ డ్రాప్ సైలెన్సు.

పాపం అస్తమానమూ ఈ గోలంతా వినడం తెగ అలవాటయిపోయిన ప్రిన్సిపాలు పరంధామన్‌గారు ఈ అకాల నిశ్శబ్దం భరించలేక "వాట్ దిస్ సైలెన్స్? ఇదిదా ఏమయినా కాలేజనుకున్నారా లేక ఆస్పత్రిదా అనుకున్నారా? అత్యవసరంగా గోల చేయడం మొదలెట్టకపోతే ఐవిల్ సస్పెండ్ యూ ఆల్" అని అరుస్తూ తన గదిలోంచి బయటకు రాబోయి అప్పుడే గదిలోకొస్తున్న ఫిజిక్సు లెక్చరరును ఢీ కొట్టేశాడు.

ఇంత రాద్ధాంతానికి అసలుకారణమయిన మననాయకులిద్దరు జంటగా ఈలేసుకుంటూ వాళ్ళ క్లాసువైపెళ్ళిపోయారు — ఈ వింతలేవీ పట్టించుకోకుండా.

మననాయకులిద్దరు ఇలా కలిసికట్టుగా కాలేజీలోకి అడుగుపెట్టడానికీ, కాలేజీలో జనభా అంతా ఆశ్చర్యాంబుధిలో మునగడానికీ సంబంధం ఏమిటంటారా? ఇదిగో, ఇదీ కారణం.... .

క్రితం రోజువరకు వాళ్ళిద్దరూ బద్ధశత్రువులు. ఆ విషయం పరంధామన్‌గారి దగ్గర్నించి కాలేజీ మైదానంలో జామచెట్టుమీదున్న పిల్లకాకివరకు ఆబాలగోపాలానికంతా తెలుసు. వీళ్ళందరికీ రంగనాధమూ, శేషగిరీ బద్ధశత్రువులుగా ఉండకమునుపు ప్రాణం యిచ్చి పుచ్చుకునేంత స్నేహంగా ఉండేవాళ్ళని కూడా తెలుసు. కానీ, ఈ గోపాలానికి తెలియనిదంతా ఏమిటంటే మన నాయకులిద్దరూ అలా అకస్మాత్తుగా కలిసి పోవడానికి కారణం. కానీ వాళ్ళకు తెలీదని మనం ఊరికే కూచుంటే ఎలా? "రవి కాంచని చో కవి గాంచును"ని ఎవరో అన్నారుగదా (ఎవరన్నారో నాకు తెలియదు మీకు తెలిస్తే నన్నడక్కండి) అందుకని వాళ్ళిద్దరి కామన్ ఫ్రెండు కనకారావు నడిగాం. ఈయనగారు నిజంగాకవే. బోలెడు పద్యాలు గట్రా రాశారు, రాస్తున్నారు. అచ్చయేంతవరకు రాస్తూ ఉంటానని భీష్మ ప్రతిజ్ఞ కూడా తీసుకున్నారు. అయినా అదంతా మన కథకనవసరం, అంచేత వీ షల్ గెటాన్ విత్ ది స్టోరీ, వాడ్డూయూ సే? ఏమంటారూ?

మనకవిరాజు కనకారావు చెప్పిందాన్నిబట్టి తెలిసిందేమిటంటే రంగనాధమూ, శేషగిరీ ఇద్దరూ చిన్నప్పటినుంచీ ప్రాణస్నేహితులు. కలిసి ఓనమాలు నేర్చుకున్నారు. జంటగా క్లాసులో మాస్టార్లనేడిపించి తర్వాత జాయింటుగా దెబ్బలుతిని ఏడిచేవాళ్ళు. రంగనాధమూ దొంగతనంగా పక్కింటివాళ్ళ మామిడిచెట్టెక్కి కాయలుకోస్తుంటే శేషగిరి గేటుదగ్గర కాపలా నిలబడేవాడు. ఒకేమాష్టారి దగ్గర ట్యూషనుకెళ్ళేవారు. శేషగిరి స్కూలుఫైనలు ఫెయిలయితే, రంగనాధను తను పాసయినాకూడా కాలేజీలో చేరలేదు. శేషగిరి ఆ ఏడు సప్లిమెంటరీలో పాసయింతర్వాత ఆ మరుసటి సంవత్సరం ఇద్దరూ కలిసి కాలేజీలోచేరారు. ఒకే కాలేజీ, సేమ్ ఆప్షనల్స్, సేమ్ సెక్షనూ అని వేరే చెప్పఖ్ఖర్లేదనుకుంటాను. అమ్మాయిల్ని కలిసికట్టుగా తమాషా చేసేవారు. దరిమిలా ప్రిన్సిపాలు దగ్గర జాయింట్‌గా వార్నింగులందుకునేవారు. ఇద్దరూ కాస్త డబ్బున్న కుటుంబాలనుంచి వచ్చారు కనుక ఒకేమంచం ఒకేకంచం వాడలేదుగానీ మిగతాపనులన్నీ దాదాపుగా కలిసేచేసేవారు. ఇలాగ వాళ్ళస్నేహం మూడు పూవులూ, అయిదు కాయలూ కాసేసి ఆరో కాయ పిందెలో ఉండగా వాళ్ళక్లాసులో ఓ కొత్తమ్మాయి చేరింది. చేరకేం చేస్తుంది పాపం? వాళ్ళ (ఆ అమ్మాయి) నాన్నగారేమో సెంట్రలు గవర్మెంటులో ఉద్యోగం... మరేమో సెంట్రలు గవర్మెంటు అలవాటు ప్రకారం పిల్లలచదువులు సంవత్సరం మధ్యలో ఉండగా బదిలీచేసిన పదివేల నాన్నార్లలో ఈ కొత్తమ్మాయి నాన్నొకరు. దరిమిలా మన కథారంభం కాలంనాటికి ప్రియంవద బీయస్సీ ఫైనలియర్‌లో వచ్చిచేరింది. కే.బీ.సీ. (కనకారావు బ్రాడ్‌కాస్టింగ్ కార్పొరేషను) వార్తలబట్టి తెలిసింది ఏమిటంటే ప్రియంవద కాలేజీలోచేరిన మొదటిరోజు సాయంకాలంనుంచి కాలేజీ అటెండెన్సు దారుణంగా పెరిగిందట. ఇంటరు మొదటిసంవత్సరం కుర్రకారునుంచి డిగ్రీకోర్సు ఫైనలియర్‌తో మూడుసంవత్సరాలనుంచి నిర్విరామంగా కుస్తీ పడుతున్న అతిరథ మహారథుల వరకు ప్రతి ఒక్కవిద్యార్థీ ప్రియంవద క్లాసురూం బయట పచార్లు మొదలుపెట్టాడట. కే.బీ.సీ. చెప్పడం ఏంటంటే ప్రియంవద ఆ వూరికొచ్చిన మొదటి ఒక నెలలోనే ఆ ఊళ్ళో పౌడరు డబ్బాలూ, దువ్వెనలూ, రేజరు బ్లేడ్లూ వగైరా ఎన్నడూ కనీవినీ ఎరగనంత విరివిగా అమ్ముడుపోయాయనీ, అవన్నీ ఆ విధంగా అమ్ముడుపోయినందుకు ఆయా కంపెనీల సేల్సు రిప్రెసెంటేటివులకు టపీ టపీమని కమిషన్లూ ప్రొమోషన్లూ వచ్చాయనీనూ. ఈ వార్తలు ఎంతవరకు నమ్మవచ్చునో మీరేచెప్పాలి.

ఇంత గందరగోళానికీ కారణం మీరు ఊహించినట్టుగానే ప్రియంవద అందంగావుండడం. ఎంత అందంగా వుంటుందో చెప్పడం నాలాంటి మామూలు కథలు రాసేవాళ్ళకు చాతనంత అందంగా ఉంటుంది. మరి చాతగాదని పూర్తిగా మానేస్తే ఎలాగ? అందుకని ఆ అమ్మాయి క్లాసుకు వచ్చిన మొదటిరోజు జరిగినవిషయాలు వర్ణిస్తే మీకు కొంచమైనా అయిడియా వస్తుంది. ఫస్టు పీరియడు. పదిన్నర, పదకొండయుంటుంది. మేడం కళావతిగారు జువాలజీ బోధిస్తున్నారు. విద్యార్థులంతా చాలా అర్జంటుగా పాఠంపట్టించుకోవడం లేదు. కొంతమంది క్రితంరాత్రి మిస్సయిన నిద్ర మేకప్ చేసుకుంటున్నారు. కనకారావు చివరి బెంచీలో ఒక్కడే కూర్చుని ఉన్నాడు. అతని మిత్రద్వయం అనగా మన నాయకద్వయం ఏదో సినిమా మార్నింగు షో చూడ్డానికి వెళ్ళుట్టున్నారు. ఆ రోజి పాఠం టి.సి.ఏ. సైకిలు. మనం గాఠ్ఠిగా గాలి పీలిస్తే (నెమ్మదిగా పీల్చినా ఫరవాలేదు) మనలోని ప్రతి కణంలో ఉన్న " పవర్ స్టేషన్సు" లేక " మైటోకాండ్రియా"ల్లో జరిగే రసాయనిక క్రియప్రతిక్రియలన్నీ వరుసగా పుస్తకంలోంచి బోర్డుమీదికెక్కిస్తోంది కళావతిగారు. ఈవిడగారి పద్ధతి ఎప్పుడూ ఇంతే. ఆమె రాసేది అంతా పుస్తకంలో ఎలాగ ఉందికదా అని ఎక్కువగా పట్టించుకోరు జువాలజీ పుస్తకం ఉన్న విద్యార్థులు. పుస్తకంలేని విద్యార్థులు పుస్తకం ఉన్నవాళ్ళ దగ్గరినుంచి పరీక్షలముందు అప్పు తీసుకుని చదవచ్చులే అని క్లాసులో తాపీగా ఊరికెనే కూర్చున్నారు. అ మాత్రానికి వాళ్ళంతా క్లాసుకు రావడం ఎందుకంటారా? మంచి ప్రశ్నే. నాక్కూడా అదే అనుమానమొచ్చి మొదటి బెంచీలో కూచునిఉన్న రాముడు మంచిబాలుడుగారిని అడిగాను. దీక్షగా బోర్డువైపు చూస్తున్న రా.మ.బా.గారికి నా ప్రశ్న వినగానే విసుగొచ్చినట్టుంది, అందుకని కొంచెం ఘాటైన సమాధానం ఇచ్చారు, "క్లాసుకు రాకపోతే మా నాన్నగారు సిగరెట్లకు డబ్బులివ్వరండి రచయితగారూ. ఇకమీదట ఇలాటి చొప్పదంటు ప్రశ్నలడక్కండి, మర్యాదగా వుండదు," అని. ఈయనగారితో లాభం లేదని కనకారావునడిగాను అదే ప్రశ్న. ఎంతసేపయినా జవాబు రాకపోతే మళ్ళీ అడిగాను అదే ప్రశ్న. తనతపస్సు భంగంచేసినందుకు కోపంవచ్చిందేమో, కస్సుమంటూ నావైపు తిరిగి , "మీ కథను కూడా నాకవిత్వంలాగే ప్రతి పత్రికవాడూ తిరుగు టపాలో..... " అని విశ్వామిత్రులవారికిమల్లే శపించబోయాడు. కాని నా అదృష్టం బావుందేమో, అంతలో తలుపు దగ్గరముంచి పరంధామన్‌గారి కంఠం ఖంగుమంది, "మీ క్లాసునుదా ఈ విధంగా ఇంటరప్టు చేస్తాఉండానుగదా అని ఏది అనుకోకండి గళావదిగారూ. ఆ క్లాసులోదా ఆ పొద్దు చేరిన ఒక కొత్త స్టూడెంటువాడినిదా పరిచయం చేస్తామని పట్టుకొచ్చినానను. దీనినిదా కొంచం కనిపెట్టుకొని ఉండండి, పాపం కొత్తవాడు కదా...". అని వరండాలో తలుపుచాటున నిలబడివున్న ప్రియంవద వైపు తిరిగి, "కమిన్, కమిన్. దిస్ విల్ బి యువర్ సెక్షన్. గుడ్‌లక్... " అని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు.

ఇంతవరకు తలుపుచాటున నిలుచున్న ప్రియంవద మొహమాటంకొద్దీ లోపలికడుగు పెట్టడానికి తడబడుతున్నట్టుందేమో, క్లాసులో కూర్చున్నవాళ్ళకు బయటనుంచుని ఉన్నది అమ్మాయో, అబ్బాయో కూడా తెలియడం లేదు. సెకెండ్లు గడియల్లా నడుస్తున్నాయి. చివరకి ఏమయితేనేం అని ఆ అమ్మాయి ధైర్యం చేసుకుని స్లో మోషన్లో నాజుగ్గా, కొత్త పెళ్ళికూతురు అత్తారింట్లోకి మొదటిసారి ఎలా అడుగుపెడుతుందో అలా ప్రవేశించింది. అంతే, ఆ రోజునుంచీ ఆ క్లాసులో ఉన్నవాళ్ళందరి జీవితాలు ఫర్ ఎవర్ మారిపోయాయి. అమ్మాయిలంతా అసూయతో, అబ్బాయిలంతా ఆశతో మలమలా మాడిపోవడం మొదలులెట్టారు. అంత అందంగా ఉండే అమ్మాయిని చూసేటప్పటికి కనకారావు మొదటి అయిదునిమిషాలు ఆనందపడి, తరవాతి పది నిముషాలు మొదటి అయిదు నిమిషాల ఆనందం భరించలేక ఉబ్బసంతో ఉక్కిరిబిక్కిరిపడి చివరకి ఎలాగో ప్రాణం తెచ్చుకుని ఈ శుభవార్త రంగనాధానికి, శేషగిరికి చెప్పడానికి పరిగెట్టుకుని "బైరాగీ" సినిమా హాలు వైపు అర్జంటుగా వెళ్ళిపోయాడు. ఆ రోజునుంచీ మేడం కళావతిగారు కట్టుకునే సీ త్రూ ఫారిన్ నైలెక్సు చీరలకన్నా, ఆమె తొడుక్కునే వెరీవెరీ లోనెక్ జాకెట్లన్నా ఆవిడ చెప్పే పాఠాలకంటే కూడాలన్ పాప్యులర్ అయ్యాయని తరువాతెపుడో కనకారావు చెప్పాడు.

ప్రియంవద అజంతాశిల్పంలాగుంటుందని కూడా కనకారావే చెప్పాడు. "మరి కనకారావు అజంతా ఎప్పుడూ వెళ్ళలేదుకదా" అని మీరడగవచ్చు. కానీ అడగరు. ఎందుకంటే మీరు మంచివాళ్ళుగనక. కథ మధ్యలో చచ్చు ప్రశ్నలడగడ్డం మీకు చేతగాదు గనక (చివర్లో అడిగినా ఫరవాలేదు). కష్టపడి (పడకుండాకూడా) కథ్రలాసేవాళ్ళంటే మీకు సానుభూతి గనక. అసలు ఆ మాటకొస్తే నేనుకూడా అజంతా వెళ్ళానా పెట్టానా! అసలు అజంతాలో శిల్పాలున్నాయో లేదో కూడా నాకు ఘంటాపథంగా తెలీదు. ఏదో కనకారావు సెలవిచ్చాడు గదా అని నేను రాసేస్తున్నాగాని... అసలు మీరు కూడా మీ మీ (కాబోయే) భార్యామణులను అవసరంకొద్దీ అప్పుడప్పుడు "ఊర్వశీ", "తిలోత్తమా" అని కింది వాటాలో వాళ్ళు వినకుండా పిలుస్తూ (పిలిచే) ఉంటారుకదా! మీరుమాత్రం ఊర్వశిని, తిలోత్తమనూ చూశారా ఏమన్నానా? వెధవ బడాయిలూ మీరూనూ... అంచేత నేను చెప్పేదేమిటంటే, మహాశయులారా ప్రియంవదను అజంతా శిల్పంతో పోల్చడంలో కనకారావు ఏ అపచారమమూ చేయలేదు. కావలిస్తే మీరే తిలకించండి ఆ అమ్మాయిని...

కరక్టుగా అయిదున్నరడుగుల పొడుగూ, ముప్పై ఏళ్ళక్రితం కాంచనలాంటి విగ్రహమూ, బాపు బొమ్మల్లో లాంటి సన్నని పొడుగైన నాసికా, తీర్చిదిద్దినట్టుగా ఉండే సన్నటికనుబొమలూ, జీవితమంతా వాటిలోనే ఈదుతూ ఉండిపోవాలనిపించే సరోవరాల్లాంటి పెద్ద పెద్ద కళ్ళూ! మామూలు సరోవరాల్లో అయితే ఉట్టినీళ్ళుంటాయి, కానీ ప్రియంవద నయన కొలనుల్లో మాత్రం మకరందమో ఏదో ఉందనిపిస్తుందట కనకారావుకు. అలా జీవితాంతమూ వాటిలో ఈదే ఉద్దేశ్యంతో తండోప తండాలుగా వచ్చే జనాలని "ఒద్దు, చాలా లోతు, మునిగి పోతారు" అని వారించే జపాను విసనకర్రల్లాంటి గంభీరమైన కనురెప్పలూ, దొండపండులాంటి ఎర్రని లేత పెదిమలూ, అమావాస్య చీకటికన్నా నల్లని తాచులాంటి నేలనంటే జడా... అసలు ఆ అమ్మాయి ఒక్కసారి మిమ్మల్ని చూసి ఓ చిరునవ్వు చిందించిందంటే చాలు, మీ జన్మ తరిస్తుంది. అదాశోహంఅనేస్తారు (పందెం?). అలా నవ్వగానే వచ్చి దాసోహం అనే మీలాంటి వాళ్ళను ఏం చేసుకోవాలో తెలీక కాబోలు ఆ అమ్మాయి ఎక్కువగా నవ్వదు. అలా నవ్వక పోవడానికి ప్రాబబుల్ కారణాల మీద చాలామంది ప్రియంవదారాధకులు అప్పుడే బోలెడు థీసీసులు రాసేసి డాక్టరేటు పట్టాలు పుచ్చేసుకున్నారుట. అసలు కాలేజీలో చేరింతర్వాత ప్రియంవద రెండుమూడుసార్లు మాత్రమే నవ్విందనీ, అలా నవ్వినప్పుడు బోల్డు ముత్యాలూ గట్రా రాలాయనీ కనకారావు చెప్తాడు. అలా కింద పడ్డ ముత్యాలూ అవీ అర్జంటుగా ఏరేసుకున్న తర్వాతే టాటా, బిర్లా, దాల్మియాలు కోటీశ్వరులయ్యారని వాళ్ళంటే గిట్టని వాళ్ళంటారట. ఈ మాట కూడా కనకారావే చెప్పాడు. టాటాలూ, బిర్లాలూ ఆ సమయంలో ఆ ఊళ్ళో ఏం చేస్తున్నారని మీకు అనుమానం వస్తే కనకారావునే అడగండి. యాభై ఏళ్ళు పైబడ్డ ప్రిన్సిపాలు పరంధామన్‌గారు కూడా మొదటిసారి ప్రియంవదను చూసినప్పుడు అనుకున్నారు "తను హేవిళంబిగారిని పెళ్ళి చేసుకోవడంలో కాస్త తొందర పడ్డాడేమో"అని.

"ప్రియంవదకు నడుము ఉందా లేదా" అన్న సబ్జక్టు మీద సాయంకాలం కాఫీ హోటళ్ళలో, వీధి చివర లైటు స్తంభాలకిందా ప్రతి సాయంకాలం అయిదింటినుంచి అర్ధరాత్రి వరకూ జరిగే డిబేట్లలో ఆర్ట్సు వాళ్ళ వాదం ప్రకారం "ఆ అమ్మాయికి అసలు నడుమనేది లేదు" అని, "ఛ, ఛ, నడుం లేక పోవడం ఏమిటి, ఫిజికల్‌గా యింపాసిబుల్. ఉంది కానీ ఛాలా అంటే ఛాలా కనపడనంత సన్నం" అని సైన్సు (అప్పుడప్పుడూ) చదివేవాళ్ళవాదం. ఈ సంగతి అటూ ఇటూ తేల్చుకోలేని వాళ్ళు మాత్రం ప్రతి ఉదయమూ, సాయంత్రమూ "ప్రియం"ను ఇంటినుంచి కాలేజీకి, కాలేజీనుంచి ఇంటికీ ఎస్కార్టు చేసేవాళ్ళు. అలా వాళ్ళు ఆరు నెలలనుంచి ప్రయత్నిస్తున్నా ఎటూ నిశ్చయించుకోలేక పోతున్నారంటే అది వాళ్ళ తప్పు కాదనుకుంటాను.

ఇక అమ్మాయిల్ని హృదయపూర్వకంగా ప్రేమించడానికి అవసరమైన

అర్హతలన్నీ మన నాయకులిద్దరికి పుష్కలంగా వున్నాయి. ఆ మాటకొస్తే వీళ్ళ హృదయాలంత విశాల హృదయాలు మీకెక్కడా కనిపించరు (మీ అద్దంలా తప్పించి). వీళ్ళిద్దరి హృదయాలు ఆధారంగా తీసుకునే గంధర్వులు పుష్పక విమానమూ, మన ఆర్.టీ.సీ. వాళ్ళు సిటీ బస్సులూ డిజయిను చేశారని ఓ ఆలోచనాబడి కూడా ఉంది. ఇప్పటి వరకు చెరో వెయ్యిమంది అమ్మాయిలని ప్రేమించి ఉంటారు. ముళ్ళపూడిగారు చెప్పినట్టు వీళ్ళకు సందు సందుకూ, బస్సు బస్సుకూ "స్టాండ్ బై"లు ఉండేవాళ్ళు. కనబడ్డ అమ్మాయి కాస్త కంటికి పసందుగా ఉంటే చాలు, మనసు పారేసుకునే వారు. అఖ్ఖర్లేదని ఆ అమ్మాయిలు తిరుగు టపాలో ఆ మనసు కాస్తా విసిరేసేవాళ్ళు. ఈ ఇచ్చి పుచ్చుకోవడాల్లో ఆ మనసు పాపం అప్పుడప్పుడూ చేయిజారి కింద పడి ముక్కలు ముక్కలు అయ్యేది. అయినా నిరుత్సాహపడకుండా విసుగుచెందని విక్రమార్కుడిలాగ ఆ ముక్కల్నే మళ్ళీ తలా ఓ ముక్కచొప్పున పంచిపెట్టేవాళ్ళు. ఇలాగ సర్వమానిసీ సమానత్వమే (అంటే అందరమ్మాయిల్నీ జాతిమత బేధాల్లేకుండా ప్రేమించడమన్న మాట) జీవితధ్యేయంగా పెట్టుకుని రంగేళీ రాజాల్లాగ జీవితాలు గడిపేస్తున్న మన నాయక ద్వయానికి ప్రియంవదను చూడగానే మన తెలుగు (లేక హిందీ) సినిమాహీరోలకిమల్లే మొదటిచూపులోనే మతిపోయింది. అందమయిన ఆడదాన్ని చూడగానే విశ్వామిత్రుడే నత్తడం మొదలుపెట్టాడట... వీళ్ళిద్దరూ ఎంత? క్షణం ఆలస్యంలేకుండా ఆరోజువరకూ ఎడాపెడా అరువిచ్చిన హృదయముక్కలన్నీ ఠపీమని వెనక్కితెచ్చుకుని క్విక్ ఫిక్స్‌తో అతికించి, అతుకులు కనపడకుండా విశేషణాలతో అలంకరించి ప్రియంవద పాదపద్మాలకు సమర్పించడానికి సిద్ధమయ్యారు.

కథ ఇంతవరకు బాగానేఉంది. ఇక్కడే కాస్తమలుపు తిరుగుతుంది. పరిస్థితులు ఈ మజిలీకొచ్చేటప్పటికి కనకారావు పక్కఊళ్ళో జరుగుతున్న "కాబోవు కవుల సమాఖ్య" వార్షిక సమావేశానికి పన్నెండోసారి ప్రెసిడెంటుగా ఆహ్వానించబడితే వెళ్ళడం వల్ల మన నాయకులిద్దరి మధ్య జరిగినవిషయాలు మనకు సరిగ్గా తెలియదు. వారంరోజుల తర్వాత తను తిరిగి వచ్చేప్పటికి ప్రాణమిత్రులు కాస్తా ప్రాణశత్రువులుగా మారిపోయారు. వాళ్ళిద్దరినీ సమాధానపరచడానికి కనకారావు పడ్డ కష్టాలు మన సమిష్టి కుటుంబాల్లో కోడళ్ళు కూడా ఎరగరు. అవన్నీ ఒకవేళ వివరిస్తూ కూర్చుంటే ఈ పత్రికా సంపాదకులుగారు కర్ర పుచ్చుకుంటారేమో...

ఇజ్రాఎలు వాడు, ఒరబ్బు వాడు ఫస్టు కొట్టుకొని, తర్వాత అమెరికాలోనో, ఆఫ్రికాలోనో రాజీపడి ఇంటికెళ్ళి మళ్ళీ కొట్టుకున్నట్లు మన హీరోలిద్దరూ కనకారావు చెప్పిన నీతి బోధలన్నీ విని, ఊ కొట్టి, తను పెట్టించిన టిఫిన్లూ కాఫీలు స్వాహాచేసి ఇంటికెళ్ళి మళ్ళీ కలబడేవారు. వీళ్ళ గోలపడలేక యింటిఓనరు ఓ ఉదయం వీళ్ళిద్దర్నీ తరిమేస్తే, ప్రియంవద ఉండే వీధికి ఉత్తరంవీధిలో ఒకరు, దక్షిణంవీధిలో ఒకరు చెరోగది అద్దెకు తీసుకుని కోల్డువారు ప్రకటించేసుకున్నారు. కాలేజీ క్రికెట్ పోటీల్లో రంగనాధను బౌలింగు చేస్తున్నప్పుడు శేషగిరి అంపైరింగు తీసుకుని ఎల్.బీ.డబ్ల్యూను అనఫీషియల్‌గా రద్దుచేసేవాడు. వాళ్ళ టీము బాటింగపుడు, శేషగిరి వంతుసిక్స్ డౌనవుతే రంగనాధను అయిదు వికెట్లకే డిక్లేరు చేసేవాడు. వీళ్ళిద్దరి మూలాన వాళ్ళ కాలేజీ టీము ఆ ఏడు ఇంకా ఒక్క పోటీ కూడా గెలవలేదు.

రోజులూ వారాలూ గడిచిపోతున్నాయి. కనకారావు ఎంతగట్టిగా ప్రయత్నిస్తున్నా వీళ్ళు రాజీకి రావడం లేదు.

అలా అర్జంటుగా గడిచిపోతున్న బోలెడు ఆదివారాల్లో ఆరోజు ఒకటి. ఇంటి బయట కాంపౌడులో ఈజీఛెయిర్‌లో కూర్చుని కాఫీ సిప్ చేస్తూ కూర్చున్నాడు కనకారావు. చేతిలో ఆవేళటి పేపరుంది కానీ చదువుతున్న సూచనల్లేవు. గంట సేపయినాకూడా యింకా మొదటి పుట వైపే చూస్తున్నాడు. పేజీ తిరగటం లేదు. భృకుటి సీరియస్‌గా ముడుచుకుని ఉంది రామాయణం సినిమాల్లో రావణాసురుడులాగ. తీక్షణంగా ఆలోచించేస్తున్నాడే కాని ఒక్కటి కూడా అయిడియా మంచిది రావడంలేదు. ఒకటో అరో ఒకవేళ దారితప్పి వచ్చినా నచ్చడంలేదు. పదికొట్టబోస్తోంది.

ఈ తతంగమంతా గమనిస్తున్న వాళ్ళమ్మగారికి మాత్రం ఈ పద్ధతులేవీ నచ్చలేదు. చదువు సంగతి సరిగ్గా పట్టించుకో లేదని ఆమెగారి బాధ. ఆ రోజు ఇక ఏమాత్రం సహించలేక సణగడం మొదలెట్టింది, ఓ వైపు బియ్యం చేసుకుంటూ...

"ఏవిట్రా ఆ వెధవ చదవడం నువ్వూనూ? అదేమైనా క్లాసు పుస్తకమనుకున్నావా గంటకో పేజీ చదవడానికి... ఆ సన్నాసులిద్దరి గురించి అస్తమానం ఆలోచిస్తూ ఉన్న బుర్ర కాస్తా పాడు చేసుకుంటే ఎలా? ముందే మన తెలివి అంతంతమాత్రం. ఏమన్నా అవుతే పిచ్చాసుపత్రి చుట్టూ తిరగలేక నేను ఛావాలి.....నా మాట విని మీ మామయ్యనడుగు, ఏదైనా మంచి ఉపాయం చెప్తారేమో....."అన్నట్టు మర్చిపోయాను, ఆ పోపరిలాగ తగలేయి, మార్నింగు షో ఏదైనా మంచిమందేమో....." అన్నారావిడ. 'ఏంటమ్మా నీ గోల, ఆదివారంనాడు కూడా పేపరు చదవకూడదా ఏమిటి..... ఇంకొక కప్పు కాఫీ యివ్వు, నీ మాట వింటా. లేకపోతే పేపరు సాంతం చదివేదాకా ఇక్కణ్నించి కదల్నంతే...' అని కాసేపాగి 'ఒక్క కప్పు కాఫీ అయితే పేపరూ, రెండు కప్పుల కాఫీ ఇస్తే వాళ్ళడమూ చేస్తా' నన్నాడు.

అంత ఘోరంగా బ్లాక్‌మెయిల్‌కు ఒడికట్టిన సుపుత్రుడి మీద కాస్త కోపంవచ్చినా మార్నింగ్ షో మీద మమకారంవల్ల లొంగిపోక తప్పలేదు. గొణుక్కుంటూ మెల్లిగా వంటింటివేపు దారి తీసిందావిడ. న్యూస్ పేపరు రెండో పేజీ తిరిగింది.

మర్నాడు మధ్యాహ్నం కళావతిగారి క్లాసు మధ్యలో శేషగిరికీ, రంగనాధానికీ ఒకేసారి వాళ్ళ నాన్నార్ల దగ్గర్నించి టెలిగ్రాంలొచ్చాయి. అర్జంటుగా ఊరికిరమ్మనీ, రాకపోతే తమతమ ఆస్తిపాస్తులన్నీ ఇథియోపియా దేశానికి ధారాదత్తం చేస్తామనీను... చేసేదిలేక ఇద్దరూ ఆ సాయంత్రం రైలుకే వెళ్ళిపోయారు క్వెశ్చన్ మార్కు మొహాలు పెట్టుకుని.

మంగళవారం ఉదయం తొమ్మిది గంటలకంతా కాలేజీ కాంపౌండులో చెట్టుకింద ఓ చిన్న ఆఫీసు పెట్టాడు కనకారావు, ఆ కుర్చీ, బల్లా, బోర్డుతో సహా... "కాలేజీ క్రికెట్ టీం బెనిఫిట్ కోసం లాటరీ" అని బోర్డుమీద రాసుంది. టికట్టు ధర రూపాయి. ఫస్టు ప్రైజు వంద రూపాయలు, సెకండు ప్రైజు"తొంభై తొమ్మిదీ", థర్డు ప్రైజు "జీవితాంతం కాలేజీ క్రికెట్ టీముకి లాంగు వికెట్ కీపరూ" అని తెలిసేటప్పటికి జనం విరివిగా కొనేశారు టిక్కట్లు, తలా రెండు, మూడు చొప్పున. బుధవారం సాయంత్రానికంతా అయిదువేల రూపాయలు జమ అయ్యాయి ప్రైజులు పోగా. కాలేజీ చరిత్రలోనే బెస్టు లాటరీ!

ఆ సాయంత్రం ఆ డబ్బు తీసుకెళ్ళి వాళ్ళ మామయ్యకిచ్చాడు. అది తీసుకుని ఆయన కనకారావును మళ్ళీ కనపడమని చెప్పి ఏదో పనిమీద తను ఢిల్లీ వెళ్ళిపోయారు. తర్వాత రెండు రోజులూ ఎలా గడిచిపోయాయో కనకారావుకు గుర్తులేదు. శనివారం ఉదయం ఏడు గంటలప్పుడు తలుపు దబదబా తప్పుడవుతోంటే తెరిచాడు ఎవరా అని..... అయిదు వందల మీటర్ల హర్డల్స్ రేసు అప్పుడే పూర్తి చేసిన పీ టీ ఉషా కన్నా విపరీతంగా ఆయాసంతో ఉక్కిరి బిక్కిరవుతూ గోడనానుకుని నీరసంగా గడప దగ్గర చతికిల పడున్న శేషగిరి కనపడ్డాడు. అయిదు నిమిషాల వరకూ నోట్లోంచి మాట రాలేదు. కనకారావిచ్చిన గ్లాసుడు నీళ్ళు ఒక్క గుటికలో మింగేసి చివరకు ఎలాగో తేరుకుని... "ప్రియంవదా వాళ్ళు యిల్లు ఖాళీ చేసినట్టు మాకు చెప్పలేదెందు"కని నిలదీశాడు. ఆశ్చర్యపోవడం ఈ సారి కనకారావు వంతయింది. "అదెలా..... ఎవరు చెప్పారు? నిజంగానే? లేకపోతే ఊరికే కోస్తున్నావా? ఏప్రిలు ఫూల్సు డే ఇంకా నెల రోజులుందని తెలుసా....."

"కొయ్యడంలేదురా కవిగారూ, నిజంగానే. నీ వందరీపాయలప్పు తీర్చనంతొట్టు.....కావలిస్తే నీ కళ్ళతోనే చూద్దుగాని పద....." అంటూ బయటకు కదలబోతుంటే రంయ్యి మంటూ తుఫానులాగ రంగనాధనొచ్చాడు లోపలికి, వగరుస్తూ. కారణమేంటో చెప్పకుండానే అర్థమయిపోయింది కనకారావుకు. తను గబగబా డ్రెస్ చేసుకున్న తర్వాత, ముగ్గురు మస్కటీయర్స్లా కలిసి బయలుదేరారు ఈ మిస్టరీ అంతుతేల్చడానికి. ప్రియంవదావాళ్ళ పక్కింటి–

వాళ్ళనూ, ఎదురింటివాళ్ళనూ చివరకు వాళ్ళింటి ముందర ఫుట్‌పాత్ మీద కూర్చునే భిక్షగాడినీ, పోస్ట బంట్రోతునీ అందర్నీ వేధించి రెండు గంటలు తర్వాత తెలుసుకున్నదిది. ఆ గురువారం సాయంత్రం కేంద్ర ప్రభుత్వం వాళ్ళ దగ్గర్నించి ప్రియంవద నాన్నగారికి టెలిగ్రాం వచ్చిందిట..... ఆంధ్ర ప్రదేశ్‌లో అంతత్వరలో తన కార్యక్రమం విజయవంతంగా పూర్తి చేసినందుకు సంతోషిస్తూ తాము ఆయనగారిని ఢిల్లీకి బదిలీ చేస్తున్నట్టూ, సోమవారం నాటికంతా వచ్చి డ్యూటీలో చేరకపోతే నికోబారుకు ద్వీపాంతరం పంపింతేస్తామనీనూ..... శుక్రవారం సాయంత్రం ప్లేన్లో ఢిల్లీ వాళ్ళిపోయారట ప్రియంవద వాళ్ళు.

"అన్నట్టు, మీ ఇద్దరికోసం ప్రియంవద ఇది వదలివెళ్ళిందండీ" అంటూ పక్కింటాయన ఓ పార్సిలందించాడు రంగనాథం, శేషగిరిలకు.

ఏమిటా అని విప్పిచూస్తే అందులో ఇంకో చిన్న ప్యాకెట్లున్నాయి. అవి ఆర్నెల్ల క్రితం ప్రియంవద పాదపద్మాలకు తమర్పించుకున్న బహుమతులు. ప్రేమభరిత హృదయాలు. పాపం, ఎవరూ తెరిచి చూసిన సూచనలు కూడా లేవు ఆ ప్యాకెట్లమీద. నెమ్మదిగా మొహంమొహం చూసుకున్నారు మిత్రులిద్దరూ.

కాస్త అవమానం, కుంచెం ఎబ్బెట్టూ, కొంత సిగ్గూ. చివరగా పశ్చాత్తాపంతో కూడిన భావాలు ఇద్దరి కళ్ళల్లో ఒకేసారిగా మెదిలాయి. ఇద్దరూ హ్యాండ్ షేక్ చేసుకుంటోంటే కనకారావు తన శకుని మామగారికి మనసులోనే జోహార్లందింతుకుని, "భైరాగూ థియేటర్లో కొత్త మార్నింగ్ షో ఆడుతోంది, బోల్డుమంది అమ్మాయిలొస్తేరు, పదండి ఆ హృదయ పాకెట్లు పట్టుకుని, ఒకవేళ పనికొస్తాయేమో....." అన్నాడు.

ఆ తర్వాత వాళ్ళ కాలేజీ క్రికెట్ టీము మ్యాచ్ కూడా ఆ ఏడు ఓడి పోలేదని పాఠకులకు వేరే చెప్పనవసరం లేదనుకుంటాను.

Answer to December 1992 Question of the Month

Q: Q: What is the least destructible part of your body?

A: The hai.

January 1993 Question of the Month: *K.V. Rao*

Q: Which city in USA has the highest number of FBI Agents?

(Answer in the next month's issue.)

LAKSHMI VADAPALLI, M.L

Board Certified in Internal Medicine

* SPECIALIZING IN DIABETES *

New Patients Always Welcomed

Accept Co-Med, Medicare, Pru-Care, Healthways

(908) 821-0873

1950 Highway 27
North Brunswick, NJ 08902

Call for Hours and Appointment
Weekend and Evening Hours Available

SUNIL V. KOPPAR

(Certified Public Accountant)
(New York & New Jersey)

* Accounting Services for New & Established Business
* Tax Services - Planning, Return Preparation for Businesses & Individuals, Representation in Tax Audits
* Financial Statement Preparation & Certification
* Computer Accounting System - Installation, Training & Support
* Top Notch Experience, Quality Service, Competitive Rates

Please Call: (908) 679-0479